

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 46/2021-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Ficek, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 98/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 98/2009 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, ktoré je Okresný súd Trenčín **povinný** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Okresný súd Trenčín **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **680,74 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 98/2009. Sťažovateľka sa zároveň domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 15 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 46/2021-15 z 26. januára 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je jej tvrdenie, že okresný súd v napadnutom konaní postupoval nehospodárne a neefektívne, namieta najmä celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania v trvaní viac ako jedenástich rokov bez vydania právoplatného meritórneho rozhodnutia vo veci. Sťažovateľka vo veci samej vystupuje v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“); predmetom sporu je ochrana pred diskrimináciou a zaplatenie osobného príplatku. Napadnuté konanie začalo doručením žaloby sťažovateľky okresnému súdu 18. mája 2009.

3. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že v napadnutom konaní síce bolo vykonaných niekoľko procesných úkonov a nariadených viacero pojednávaní, avšak len na niektorých z nich došlo aj reálne k prejednaniu veci. Dodala, že prieskumy a neplynulý postup v napadnutom konaní identifikoval aj predseda okresného súdu ešte vo svojej odpovedi č. k. Spr 119/2016-500 z 3. marca 2016. Zároveň uviedla, že okresný súd síce vo veci 3. júla 2020 vydal rozsudok pod č. k. 26 C 98/2009-911, proti nemu však v dôsledku jeho nesprávnosti sťažovateľka podala odvolanie (odvolanie podala aj žalovaná, a to proti výroku o trovách konania, pozn.), takže do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, prehľad procesných úkonov a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie okresný súd zaujal stanovisko podaním sp. zn. Spr 118/2021 doručeným ústavnému súdu 5. marca 2021, v ktorom v podstatnom uviedol, že prvýkrát bolo vo veci okresným súdom vydané meritórne rozhodnutie 9. marca 2018 (rozsudok okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-746, pozn.), ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky, pričom predmetný rozsudok bol následne Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v časti zrušený (rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 239/2018-825 z 25. septembra 2019, pozn.). Po opätovnom rozhodnutí (rozsudkom okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-911 z 3. júla 2020, pozn.) bola vec predložená na krajskom súde na účel rozhodnutia o podaných odvolaniach sťažovateľky a žalovanej (spis bol na krajskom súde predložený 10. septembra 2020, pozn.). Ďalej uviedol, že v rámci priebehu napadnutého konania sťažovateľka trinásťkrát požiadala o odročenie nariadeného pojednávania a dôkazy predkladala nekoncentrovane, v dôsledku čoho bola výrazne ovplyvnená dĺžka napadnutého konania. Dodal, že správanie sťažovateľky viedlo k predĺžovaniu sporu, pretože opakovane nevedela navrhnúť dôkazy priamo na pojednávaní a žiadala o poskytnutie lehoty na doplnenie návrhov na vykonanie

d'alších dôkazov. Poukázal tiež na to, že v danej veci nemohol uplatniť koncentračnú zásadu a vo vzťahu k postupu sťažovateľky tejto tiež vytkol, že až 9. októbra 2013, teda po viac ako štyroch rokoch od podania žaloby, navrhla zabezpečiť a vykonať významný dôkaz – zabezpečenie knihy dochádzky žalovanej. Keďže sa však uvedený dôkaz nepodarilo zabezpečiť, sťažovateľka bola následne nútená navrhovať značné množstvo iných dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. Zároveň dodal, že sťažovateľka riadne neidentifikovala osoby, ktoré navrhla vypočuť ako svedkov, a až 15. februára 2017 špecifikovala osobný príplatok, zaplataenia ktorého sa domáhala. Na záver uviedol, že sťažovateľkou uplatnený nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia 15 000 eur je neprimerane vysoký, pretože sama sťažovateľka prispela k celkovej dĺžke napadnutého konania.

II.2. Prehľad procesných úkonov:

5. Ústavný súd z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

- 18. mája 2009 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky,
- 25. októbra 2012 okresný súd uznesením č. k. 26 C 98/2009-151 konanie v časti zastavil, proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie 26. novembra 2012,
- 11. marca 2013 okresný súd predložil odvolanie sťažovateľky na krajskom súde, ktorý spis vrátil okresnému súdu 3. júna 2013 s uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 109/2013-160 z 30. apríla 2013, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-151 z 25. októbra 2012 a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie,
- 13. novembra 2013 okresný súd uznesením č. k. 26 C 98/2009-177 konanie v časti zastavil,
- 26. novembra 2013 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na doplnenie dôkazov,
- 16. októbra 2014 okresný súd uznesením č. k. 26 C 98/2009-423 konanie v časti zastavil,
- 27. februára 2017 sťažovateľka okresnému súdu doručila úpravu žalobného návrhu,
- 21. júla 2017 okresný súd nariadil pojednávanie na 18. august 2017, ktoré bolo zrušené z technických dôvodov (prerušenie distribúcie elektriny v budove súdu, pozn.),
- 9. marca 2018 bol vyhlásený rozsudok okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-746, ktorým bola žaloba zamietnutá a žaloba v časti o zaplataenie osobného príplatku bola vylúčená na samostatné konanie,
- 30. augusta 2018 bol na krajskom súde predložený spis s odvolaniami sťažovateľky a žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-746 z 9. marca 2018, spis bol 10. októbra 2019 vrátený s rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 239/2018-825 z 25. septembra 2019, ktorý rozsudok okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-746 z 9. marca 2018 v časti potvrdil a v časti zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie,
- 19. decembra 2019 okresný súd nariadil pojednávanie na 18. marec 2020, ktoré bolo zrušené z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie (COVID-19),
- 3. júla 2020 bol vyhlásený rozsudok okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-911, ktorým okresný súd zamietol žalobu,

- 10. septembra 2020 bol na krajskom súde predložený spis s odvolaniami sťažovateľky a žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-911 z 3. júla 2020.

Pojednávania vo veci sa uskutočnili v termínoch 10. december 2010, 28. január 2011, 9. október 2013, 24. október 2013, 5. december 2013, 13. február 2014, 10. október 2014, 3. jún 2015, 9. november 2016, 13. december 2017, 16. február 2018 a 3. jún 2020.

Z obsahu súdneho spisu zároveň vyplýva, že na žiadosť sťažovateľky boli odročené pojednávania nariadené na 18. november 2009, 12. február 2010, 11. jún 2010, 16. júl 2010, 22. september 2010, 29. október 2010, 11. marec 2011, 27. máj 2011, 12. október 2012, 12. december 2014, 29. jún 2016 a 1. február 2017 (z toho v šiestich prípadoch z dôvodu PN sťažovateľky, jedenkrát z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu otca sťažovateľky, o ktorého sa sťažovateľka starala, a päťkrát z dôvodov na strane advokáta sťažovateľky – 1 x PN, 2 x kolízia termínov pojednávania a 2 x čerpanie dovolenky, pozn.), na žiadosť žalovanej boli odročené pojednávania nariadené na 14. apríl 2010, 7. máj 2010 a 25. august 2010 a z dôvodu ospravedlnenia sa svedka boli odročené pojednávania nariadené na 30. september 2015, 24. február 2016 a 14. september 2016.

II.3. Replika sťažovateľky:

6. Sťažovateľka sa na výzvu ústavného súdu z 8. marca 2021 k stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním doručeným ústavnému súdu 24. marca 2021, v ktorom v podstatnom uviedla, že realizáciu procesných práv nie je možné považovať za obštrukciu a pričítať ju sťažovateľke na ťarchu pri posudzovaní existencie prietáhov v napadnutom konaní. Podľa sťažovateľky je vecou súdu, aby sporové strany viedol k čo najrýchlejšiemu ukončeniu sporu, preto bolo vždy na posúdení okresného súdu, či jej žiadosti o odročenie nariadených pojednávanií posúdi ako dôvodné. V každom jednom prípade, keď okresný súd tejto žiadosti vyhovel, musel zároveň dospieť aj k záveru o dôvodnosti takejto žiadosti, preto okresný súd svoj postup a dĺžku napadnutého konania podľa nej nemôže ospravedlňovať týmto argumentom na ťarchu sťažovateľky. Poukázala tiež na to, že časť napadnutého konania prebiehala ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý umožňoval okresnému súdu vykonať dôkaz aj bez návrhu a aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tento v danom type sporu priznáva možnosť dôkaznej iniciatívy aj súdu, takže okresný súd mohol a mal aj sám vykonať tie dôkazy, ktoré sťažovateľka nenavrhol, ak to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie. V tejto súvislosti dodala, že aj zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov vo svojom § 11 ods. 2 ukladá práve žalovanej povinnosť preukázať, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania, čiže pre tento typ sporu je charakteristická obrátená dôkazná povinnosť. Na záver poukázala na to, že žalobou podanou 18. mája 2009 sa domáhala aj uloženia povinnosti zaplata osobného ohodnotenia žalovanou, avšak je pre ňu nepochopiteľné, prečo okresný súd až rozsudkom č. k. 26 C 98/2009-746 z 9. marca 2018 v tejto časti vylúčil žalobu na samostatné konanie.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní je založená na jej tvrdení, že okresný súd postupoval v napadnutom konaní nehospodárne a neefektívne, pričom k prietahom v napadnutom konaní malo dôjsť už len s poukazom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania v trvaní viac ako jedenástich rokov bez vydania právoplatného meritórneho rozhodnutia vo veci.

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 295/2019).

9. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom okresného súdu, alebo na ich vznik malo vplyv aj správanie a postup samotnej sťažovateľky, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala samotná povaha prejednávanej veci.

10. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právnej a skutkovej zložitosti prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že spory týkajúce sa žalôb na ochranu pred diskrimináciou tvoria súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Z obsahu súdneho spisu síce vyplýva, že na účel dokazovania bolo potrebné vypočuť viacero svedkov, no napriek tejto skutočnosti nie je podľa názoru ústavného súdu možné automaticky napadnuté konanie označiť ako v zásade právne či skutkovo zložitú. Navyše, v danom prípade vzhľadom na charakter napadnutého konania je potrebné pripomenúť, že sťažovateľka v ňom vystupuje (od 1. júla 2016, teda od účinnosti Civilného sporového poriadku, pozn.) ako tzv. „slabšia strana sporu“ (§ 307 a nasl. CSP, pozn.). V kontexte uvedeného preto podľa posúdenia ústavného súdu nie je možné s poukazom na toto kritérium okresný súd zbaviť jeho zodpovednosti za priebeh a doterajšiu dĺžku napadnutého konania a s tým súvisiaci vznik prietáhov.

11. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval vznik prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd po preskúmaní

priebehu napadnutého konania musí na jednej strane pripustiť aj čiastočne opodstatnenú argumentáciu okresného súdu v tom, že sťažovateľka opakovane okresný súd žiadala o odročenie nariadených pojednávanií (celkovo došlo na základe žiadostí sťažovateľky k odročeniu dvanástich pojednávanií, z toho v šiestich prípadoch z dôvodu PN sťažovateľky, jedenkrát z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu otca sťažovateľky, o ktorého sa sťažovateľka starala, a päťkrát z dôvodov na strane advokáta sťažovateľky – 1 x PN, 2 x kolízia termínov pojednávania a 2 x čerpanie dovolenky, pozn.). V napadnutom konaní okresný súd neakceptoval len jedenkrát žiadosť sťažovateľky o odročenie pojednávania, čo znamená, že v ostatných prípadoch žiadosti vyhodnotil ako dôvodné. Je nutné dodať, že odročené boli aj niektoré ďalšie nariadené pojednávania, a to na žiadosť žalovanej, a tiež v dôsledku opakovaného ospravedlnenia neúčasti svedka (celkovo šesť pojednávanií, pozn.).

12. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že napadnuté konanie od jeho začatia (podania žaloby sťažovateľky 18. mája 2009, pozn.) až do dňa vydania tohto rozhodnutia prebieha bez vydania právoplatného meritórneho rozhodnutia okresným súdom ako súdom prvoinštančným, celkovo viac ako jedenásť rokov, čo je už samo osebe ústavnoprávne neakceptovateľné. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že okresný súd aj napriek odročeniu viacerých termínov pojednávanií vo veci uskutočnil celkovo štrnásť pojednávanií (z toho na dvoch pojednávaniach došlo k vyhláseniu rozsudku, pozn.), no ani napriek tomu nedospel k právoplatnému ukončeniu sporu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd ako druhoinsťančný súd v doterajšom priebehu napadnutého konania opakovane zrušil rozhodnutia okresného súdu (uznesenie okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-151 z 25. októbra 2012, rozsudok okresného súdu č. k. 26 C 98/2009-746 z 9. marca 2018, pozn.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, čo malo tiež podstatný vplyv na dĺžku napadnutého konania. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že postup súdu spočívajúci len v samotnom prerokovaní veci a vykonaní rôznych úkonov, ktoré však nevedú k meritórnemu ukončeniu sporu, ako aj spočívajúci vo vydaní rozhodnutí, ktoré sú však následne zrušené druhoinsťančným súdom, nie je možné považovať za postup efektívny, sledujúci odstránenie stavu právnej neistoty. Len pre pripomenutie ústavný súd uvádza, ako to vyplýva aj z obsahu súdneho spisu okresného súdu, že už 3. marca 2016 bol zákonný sudca upozornený na povinnosť konať vo veci plynule a bez prietáhov.

13. Na základe uvedeného, vychádzajúc aj z obsahu súdneho spisu okresného súdu, ústavný súd dospel v danom prípade k jednoznačnému záveru, že napadnuté konanie trpí prietahmi. Po zhodnotení všetkých okolností musí ústavný súd skonštatovať, že prietahy idú primárne na vrub postupu okresného súdu, a to v dôsledku jeho neefektívneho a nehospodárneho postupu. Napriek skutočnosti, že napadnuté konanie sa nevyznačuje zásadnou právnou či faktickou zložitou a okresný súd disponuje ako pán sporu dostatočnými nástrojmi na jeho riadne vedenie, okresný súd nepostupoval v napadnutom konaní v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia sporu. Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že dĺžka prvoinsťančného konania v trvaní viac ako jedenásť rokov bez právoplatného ukončenia veci je ústavnoprávne neakceptovateľná.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Primerané zadosťučinenie

15. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka požadovala priznanie zadosťučinenia vo výške 15 000 eur, čo odôvodňovala jednak poukazom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania v trvaní viac ako jedenástich rokov, ako aj charakterom napadnutého konania a jeho významom pre sťažovateľku.

16. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

17. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na dve základné okolnosti. Prvou je zohľadnenie celkovej doterajšej dĺžky napadnutého konania, ktorá je viac ako jedenásť rokov a v súčasnej dobe už atakuje obdobie dvanástich rokov bez právoplatného ukončenia sporu, čo je z hľadiska trvania sporu pred prvoinštančným súdom ústavnoprávne neakceptovateľné. Na strane druhej ústavný súd musel zohľadniť okolnosť, že práve sťažovateľka opakovane iniciovala odročenie pojednávania (pričom na základe jej žiadostí došlo k odročeniu celkovo až dvanástich pojednávania, pozn.), pričom ak by mala eminentný záujem na čo najrýchlejšom ukončení sporu, postupovala by pravdepodobne odlišne. Zohľadniac uvedené, ako aj skutočnosť, že stav právnej neistoty sťažovateľky stále trvá, ústavný súd rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia sťažovateľke v sume 3 000 eur (bod 2 výroku nálezu).

18. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovел tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

19. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 680,74 eur (bod 3 výroku nálezu).

20. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2020 je 177 eur a hodnota režijného paušálu je 10,62 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Základná sadzba odmeny za úkon právnej

služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 (podanie repliky k vyjadreniu okresného súdu). Celkovo tak sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov v sume 567,28 eur. Priznanú odmenu ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 113,46 eur, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

21. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu